

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

18 octombrie 2007^{*}

În cauza C-19/05,

având ca obiect o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor formulată în temeiul articolului 226 CE, introdusă la 14 ianuarie 2005,

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de domnii N. Rasmussen, G. Wilms și H.-P. Hartvig, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

reclamantă,

împotriva

Regatului Danemarcei, reprezentat de domnul J. Molde, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârât,

^{*} Limba de procedură: daneza.

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul A. Rosas, președinte de cameră, domnii J. N. Cunha Rodrigues, J. Klučka, doamna P. Lindh (raportor) și domnul A. Arabadjiev, judecători,

avocat general: doamna V. Trstenjak,
grefier: domnul R. Grass,

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 10 iulie 2007,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin cererea introductivă, Comisia Comunităților Europene solicită Curții să constate că, prin faptul că nu a pus la dispoziția Comisiei resurse proprii în valoare de 18 687 475 DKK majorate cu dobânzi de întârziere calculate începând cu data de 27 iulie 2000, Regatul Danemarcei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dreptului comunitar, în special în temeiul articolului 10 CE, precum și al articolelor 2 și 8 din Decizia 94/728/CE, Euratom a Consiliului din 31 octombrie 1994 privind sistemul de resurse proprii al Comunităților Europene (JO L 293, p. 9).

Cadrul juridic

Sistemul de resurse proprii

- ² Din articolul 2 alineatul (1) din Decizia 94/728, care a înlocuit Decizia 88/376/CEE, Euratom a Consiliului din 24 iunie 1988 privind sistemul de resurse proprii ale Comunităților (JO L 185, p. 24, Ediție specială, 01/vol. 1, p. 62), rezultă că, printre altele, constituie resurse proprii înscrise în bugetul Comunităților:

- resursele așa-numite „tradiționale” [articolul 2 alineatul (1) literele (a) și (b)], care provin din:
 - taxe, prime, sume adiționale sau compensatorii, sume sau factori adiționali și alte taxe stabilite sau care urmează a fi stabilite de către instituțiile Comunităților în legătură cu comerțul cu țările terțe în cadrul politicii agricole comune;
 - taxe din Tariful vamal comun și alte taxe stabilite sau care urmează a fi stabilite de către instituțiile Comunităților în legătură cu comerțul cu țările terțe;
- resursa așa-numită „taxa pe valoarea adăugată” [articolul 2 alineatul (1) litera (c)], provenită din aplicarea unei cote uniforme valabile pentru toate statele membre a bazei de evaluare a taxei pe valoarea adăugată;

- resursa așa-numită „produs național brut” sau „complementară” [articolul 2 alineatul (1) litera (d)], provenită din aplicarea unei cote, care urmează a fi stabilită în conformitate cu procedura bugetară, în lumina sumei totale a tuturor celorlalte venituri, sumei tuturor produselor naționale brute ale statelor membre.

3 Articolul 8 din Decizia 94/728 prevede:

„(1) Resursele proprii comunitare menționate la articolul 2 alineatul (1) literele (a) și (b) sunt colectate de către statele membre în conformitate cu dispozițiile de drept intern impuse prin acte cu putere de lege și norme administrative, care, după caz, sunt adaptate pentru a îndeplini cerințele normelor comunitare. Comisia examinează, la intervale regulate, dispozițiile de drept intern pe care i le comunică statele membre, comunică statelor membre ajustările pe care le consideră necesare pentru a asigura conformitatea acestora cu normele comunitare și raportează la autoritatea bugetară. Statele membre pun la dispoziția Comisiei resursele prevăzute la articolul 2 alineatul (1) literele (a)-(d).

(2) [...] Consiliul, hotărând în unanimitate la propunerea Comisiei și după consultarea Parlamentului European, adoptă dispozițiile necesare pentru punerea în aplicare a prezentei decizii și pentru a face posibil controlul recuperării, punerea la dispoziția Comisiei și plata veniturilor prevăzute la articolele 2 și 5.” [traducere neoficială]

4 Dispozițiile la care face trimitere articolul 8 alineatul (2) din Decizia 94/728 figurau în Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 1552/89 al Consiliului din 29 mai 1989 privind

punerea în aplicare a Deciziei 88/376 (JO L 155, p. 1), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (Euratom, CE) nr. 1355/96 al Consiliului din 8 iulie 1996 (JO L 175, p. 3, denumit în continuare „Regulamentul nr. 1552/89”), care a intrat în vigoare la 14 iulie 1996.

5 Potrivit celui de al doilea considerent al Regulamentului nr. 1552/89, „Comunitatea trebuie să dispună de resursele proprii la care se referă articolul 2 din Decizia 88/376 [...] în cele mai bune condiții și, în acest sens, trebuie stabilite acorduri pentru ca statele să pună la dispoziția Comisiei resursele proprii alocate Comunităților”. [traducere neoficială]

6 Articolul 2 alineatele (1) și (1a) din acest regulament prevede:

„(1) În scopul aplicării prezentului regulament, dreptul Comunității asupra resurselor proprii la care se referă articolul 2 alineatul (1) literele (a) și (b) din Decizia 88/376 [...] se constată de îndată ce sunt îndeplinite condițiile prevăzute de regulamentul vamal privind înregistrarea sumei cuvenite și notificarea debitorului.

(1a) Data stabilită la care se referă dispozițiile de la alineatul (1) trebuie să fie data înregistrării, prevăzută de regulamentul vamal.

[...]” [traducere neoficială]

7 Potrivit articolului 11 din Regulamentul nr. 1552/89:

„Orice întârziere în intrările în conturi prevăzute la articolul 9 alineatul (1) are drept rezultat plata de către statul membru vizat a unei dobânzi la o rată egală cu rata dobânzii aplicate finanțărilor pe termen scurt în ziua scadenței pe piața monetară a statului membru, majorată cu două puncte. Această rată este majorată cu 0,25 puncte pentru fiecare lună de întârziere. Rata majorată se aplică întregii perioade de întârziere.” [traducere neoficială]

8 Articolul 17 alineatele (1) și (2) din acest regulament prevede:

„(1) Statele membre trebuie să ia toate măsurile necesare pentru ca sumele corespunzătoare drepturilor constatate conform articolului 2 să fie puse la dispoziția Comisiei în condițiile prevăzute de prezentul regulament.

(2) Statele membre sunt libere de obligația de a pune la dispoziția Comisiei suma corespunzând drepturilor constatate doar dacă a fost imposibilă recuperarea acestor sume din motive de forță majoră. În plus, în cazuri specifice, statele membre pot să nu pună la dispoziția Comisiei aceste sume atunci când se constată, după examinarea aprofundată a tuturor datelor pertinente privind cazul respectiv, că este absolut imposibil să se procedeze la recuperarea sumelor din motive care nu pot fi imputate statelor membre. [...]” [traducere neoficială]

Regulamentul (CEE) nr. 2913/92

- 9 Conform articolului 204 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58, denumit în continuare „Codul vamal”):

„(1) O datorie vamală la import ia naștere prin:

- (a) neexecutarea uneia dintre obligațiile care rezultă, în privința mărfurilor supuse drepturilor de import, din depozitarea lor temporară sau din utilizarea regimului vamal sub care sunt plasate sau
- (b) nerespectarea unei condiții care reglementează plasarea mărfurilor sub regimul respectiv sau acordarea unei rate reduse sau zero a drepturilor de import ținând seama de destinația mărfurilor,

în alte cazuri decât cele menționate la articolul 203 doar dacă nu se stabilește că acele omisiuni nu au un efect semnificativ asupra utilizării corecte a regimului de depozitare temporară sau a regimului vamal în cauză.

(2) Datoria vamală ia naștere fie în momentul în care obligația a cărei neexecutare generează datorii vamale încetează a mai fi îndeplinită, fie în momentul în care mărfurile sunt plasate sub regimul vamal în cauză, atunci când se stabilește ulterior că o condiție care reglementează plasarea mărfurilor sub regimul respectiv sau acordarea unei rate reduse sau zero a drepturilor de import ținând seama de destinația mărfurilor nu a fost îndeplinită în fapt.”

- 10 În ceea ce privește înscrierea în evidența contabilă și comunicarea către debitor a valorii drepturilor, articolul 217 din Codul vamal prevede:

„(1) Orice valoare a drepturilor de import sau export care rezultă dintr-o datorie vamală, denumită în continuare «valoarea drepturilor», se calculează de autoritățile vamale de îndată ce intră în posesia datelor necesare și este înregistrată de autoritățile respective în evidențele contabile sau pe orice alt suport echivalent (înscrierea în evidența contabilă).

[...]

Autoritățile vamale pot să nu ia în calcul valori ale drepturilor care, în conformitate cu articolul 221 alineatul (3), nu au putut fi comunicate debitorului vamal după expirarea termenului permis.

(2) Statele membre stabilesc regulile practice pentru înscrierea în evidența contabilă a valorii drepturilor. Aceste reguli pot varia în momentul în care autoritățile vamale, având în vedere condițiile în care datoria vamală a luat naștere, au certitudinea că sumele menționate vor fi plătite.”

11 Conform articolului 218 din codul menționat:

„(1) Atunci când ia naștere o datorie vamală în urma acceptării declarației pentru mărfuri pentru un alt regim vamal decât admiterea temporară cu scutire parțială de drepturi de import sau orice alt act cu același efect juridic ca această acceptare, valoarea corespunzătoare acestei datorii vamale este înscrisă în evidența contabilă de îndată ce a fost calculată și cel târziu a doua zi după ce mărfurilor li s-a acordat liberul de vamă.

[...]

(3) Atunci când se naște o datorie vamală în alte condiții decât cele menționate la alineatul (1), valoarea drepturilor corespunzătoare este înscrisă în evidența contabilă în cel mult două zile de la data la care autoritățile vamale pot:

(a) calcula valoarea drepturilor respective și

(b) stabili debitorul.”

12 Articolul 220 din Codul vamal prevede:

„(1) În cazul în care valoarea drepturilor rezultate dintr-o datorie vamală nu a fost înscrisă în evidența contabilă în conformitate cu articolele 218 și 219 sau a fost înscrisă la un nivel inferior sumei datorate legal, valoarea drepturilor ce urmează a fi recuperate trebuie înscrisă în evidența contabilă în termen de cel mult două zile de la data la care autoritățile vamale au luat cunoștință de situație și pot calcula suma datorată legal și stabili debitorul (înscrisiere ulterioară în evidența contabilă). Acel termen poate fi prelungit în conformitate cu articolul 219.

(2) [...] înscrierea ulterioară în evidența contabilă nu este posibilă în cazul în care:

[...]

(b) valoarea drepturilor legal datorate nu a fost înscrisă în evidența contabilă ca urmare a unei erori din partea autorităților vamale care nu ar fi putut fi detectată în condiții rezonabile de către debitor, acesta acționând la rândul lui cu bună-credință și respectând toate dispozițiile prevăzute de legislația în vigoare în ceea ce privește declarația vamală;

[...]”

13 Articolul 221 din acest cod prevede:

„(1) De îndată ce a fost înscrisă în evidența contabilă, valoarea drepturilor se comunică debitorului în conformitate cu normele corespunzătoare.

[...]

(3) Comunicarea către debitor nu poate fi făcută după expirarea unui termen de trei ani de la data la care a luat naștere datoria vamală. Cu toate acestea, dacă incapacitatea autorităților vamale de a stabili valoarea exactă legal datorată este rezultatul unui act care poate declanșa urmărirea penală, în măsura în care dispozițiile în vigoare o permit, această comunicare poate fi făcută după expirarea acestei perioade de trei ani.”

14 Articolul 239 din codul menționat are următorul cuprins:

„(1) Drepturile de import sau export se pot rambursa sau remite în alte situații decât cele menționate la articolele 236, 237 și 238:

— care urmează a fi stabilite în conformitate cu procedura comitetului;

- care rezultă din circumstanțe care nu implică înșelăciune sau neglijență evidentă din partea persoanei interesate. Situațiile în care se poate aplica această dispoziție și procedura de urmat în acest scop sunt definite în conformitate cu procedura comitetului. Rambursarea sau remiterea poate fi făcută în condiții speciale.

(2) Drepturile se rambursează sau se remit pe motivele menționate la alineatul (1) în urma depunerii unei cereri la biroul vamal corespunzător în termen de douăsprezece luni de la data la care valoarea drepturilor a fost comunicată debitorului.

Cu toate acestea, autoritățile vamale pot permite depășirea acestui termen în cazuri excepționale justificate corespunzător.”

- ¹⁵ Articolul 869 din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului nr. 2913/92 (JO L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1677/98 al Comisiei din 29 iulie 1998 (JO L 212, p. 18, Ediție specială, 02/vol. 11, p. 23, denumit în continuare „Regulamentul nr. 2454/93”), prevede:

„Autoritățile vamale decid de la sine să nu înscrie în conturi drepturile nepercepute:

[...]

(b) în cazurile în care autoritățile vamale consideră că sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute la articolul 220 alineatul (2) litera (b) din cod[ul vamal], cu condiția ca suma necolectată de la operatorul interesat cu privire la una sau mai multe operațiuni de import sau export, dar ca urmare a unei singure erori, să fie mai mică de 50 000 [de euro];

[...]”

16 Articolul 871 primul paragraf din Regulamentul nr. 2454/93 prevede:

„Cu excepția cazurilor prevăzute la articolul 869, în cazul în care autoritățile vamale fie consideră că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 220 alineatul (2) litera (b) din cod[ul vamal], fie exprimă rezerve față de domeniul precis al criteriilor acelei dispoziții cu referire la un caz particular, autoritățile respective prezintă cazul Comisiei pentru a se lua o decizie conform procedurii prevăzute la articolele 872-876. [...]”

Situația de fapt și procedura precontencioasă

17 În cursul anului 1990, autoritățile daneze au autorizat o întreprindere (denumită în continuare „întreprinderea importatoare”) să importe, cu suspendarea taxelor vamale, mărfuri destinate construirii de containere, în temeiul regimului așa-numit al „destinației finale”, aplicabil pentru „produsele destinate includerii în nave [...] în scopul construirii, reparării, întreținerii sau transformării acestora, precum și pentru produsele folosite la dotarea și echiparea acestor nave” [traducere neoficială] în temeiul dispozițiilor titlului II litera A punctul 1 din anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică

și Tariful vamal comun (JO L 256, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 4, p. 3), astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (CEE) nr. 2886/89 al Comisiei din 2 august 1989 (JO L 282, p. 1).

- 18 După ce a efectuat un control în perioada 25-29 martie 1996, Comisia a informat autoritățile daneze că autorizația de a importa aceste mărfuri cu scutirea de taxe vamale se întemeia pe o interpretare eronată a dispozițiilor aplicabile, întrucât containerele în discuție nu erau destinate să fie fixate pe vapoare. Comisia a solicitat autorităților daneze să nu mai continue această practică și a constatat că, din cauza neglijenței lor, trebuia să fie angajată răspunderea acestora în limita valorii resurselor proprii nerecuperate de către Comunitate.
- 19 La 30 decembrie 1997, autoritățile daneze au informat întreprinderea importatoare despre poziția Comisiei privind autorizația de import al mărfurilor destinate construirii de containere în temeiul regimului destinației finale, fără însă a o aproba, și despre aplicarea, începând de la 1 ianuarie 1998, a taxelor de import acestor mărfuri. Cu toate acestea, autoritățile menționate au fost de acord ca această autorizație să rămână în vigoare ulterior acestei date, cu condiția ca întreprinderea importatoare să accepte să își asume riscul ca taxele vamale să devină exigibile în aplicarea articolului 204 din Codul vamal. Autoritățile daneze au decis, în aplicarea articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal, să nu înscrie ulterior în evidența contabilă taxele de import datorate până la această dată, fără să fi consultat însă Comisia în această privință.
- 20 Începând de la 3 februarie 1998, autoritățile daneze au retras întreprinderii importatoare beneficiul regimului destinației finale, pe care l-au înlocuit cu o autorizație în temeiul regimului numit „de perfecționare activă”. Prin urmare, întreprinderea importatoare a putut să continue să importe cu scutire de taxe vamale mărfurile

pentru construirea de containere maritime destinate echipării navelor port-container care făceau ulterior obiectul unei operațiuni de export.

21 În ceea ce privește perioada cuprinsă între 1 ianuarie și 3 februarie 1998, Comisia, prin scrisoarea din 22 iulie 2004, a solicitat Regatului Danemarcei plata sumei de 1 479 016 DKK, corespunzătoare valorii taxelor vamale de care întreprinderea importatoare fusese scutită în temeiul regimului destinației finale. Prin Decizia REC 12/03 din 19 mai 2004 (denumită în continuare „Decizia 12/03”), aceasta a conchis că trebuia să se procedeze la înscrierea ulterioară în evidențele contabile a taxelor vamale, dar că întreprinderea importatoare putea să fie scutită de plata acestora în temeiul articolului 239 din Codul vamal. Întrucât nu a constatat nicio culpă a autorităților daneze în cursul acestei perioade, Comisia a indicat, prin scrisoarea din 21 februarie 2005, că renunța la a considera Regatul Danemarcei ca fiind răspunzător pentru neplata resurselor proprii care corespund perioadei respective.

22 În ceea ce privește perioada cuprinsă între 1 ianuarie 1994 și 31 decembrie 1997, Comisia, prin scrisoarea din 9 noiembrie 1998, a solicitat autorităților daneze plata taxelor vamale pe care ar fi trebuit să le perceapă în temeiul importului efectuat de întreprinderea importatoare al mărfurilor necesare pentru construirea containerelor, și anume o sumă de 18 687 475 DKK, exceptând dobânzile. La capătul unui schimb de scrisori, Comisia a inițiat, în consecință, procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor prevăzută la articolul 226 CE. După ce, prin scrisoarea din 31 ianuarie 2002, a acordat Regatului Danemarcei posibilitatea de a-și prezenta observațiile, la 31 octombrie următor, Comisia a emis un aviz motivat prin care invita respectivul stat membru să ia măsurile necesare pentru a se conforma acestuia într-un termen de două luni de la notificare.

23 Întrucât a considerat nesatisfăcător răspunsul Regatului Danemarcei la avizul motivat menționat, Comisia a introdus prezenta acțiune.

Cu privire la acțiune

Argumentele părților

²⁴ Comisia susține că, întrucât s-a bazat pe o interpretare eronată a reglementării vamale pentru a scuti de taxe de import întreprinderea importatoare în temeiul regimului destinației finale în perioada cuprinsă între 1 ianuarie 1994 și 31 decembrie 1997, Regatul Danemarcei nu și-a îndeplinit obligația de a constata și de a pune la dispoziția Comunității resurse proprii în limita unei valori de 18 687 475 DKK. Comisia invocă, în această privință, Hotărârea din 15 noiembrie 2005, Comisia/Danemarca (C-392/02, Rec., p. I-9811).

²⁵ Comisia subliniază că statele membre sunt obligate să constate resursele proprii ale Comunității, chiar și atunci când contestă creanțele acesteia din urmă (Hotărârea Comisia/Danemarca, citată anterior, punctul 60). Autoritățile daneze ar fi acționat pe propria răspundere menținându-și interpretarea cu privire la regimul destinației finale după ce Comisia l-a contestat în cursul anului 1996. Acestea nu au informat întreprinderea importatoare înainte de 30 decembrie 1997 și nu și-au îndeplinit obligația, prevăzută la articolul 871 din Regulamentul nr. 2454/93, de a sesiza Comisia pentru ca aceasta să se pronunțe cu privire la eventuala aplicare a articolului 220 alineatul 2 litera (b) din Codul vamal.

26 Comisia amintește că a renunțat să considere Regatul Danemarcei ca fiind răspunzător pentru neplata resurselor proprii corespunzătoare perioadei cuprinse între 1 ianuarie și 3 februarie 1998. Prin urmare, Decizia 12/03, care se raportează la această perioadă, ar fi lipsită de relevanță pentru prezenta speță.

27 În ceea ce privește perioada cuprinsă între 1 ianuarie 1994 și 31 decembrie 1997, Comisia apreciază că circumstanțele prezentei cauze nu diferă de cele care au dus la pronunțarea Hotărârii Comisia/Danemarca, citată anterior. În special, Comisia contestă teza potrivit căreia întreprinderea importatoare ar fi putut să beneficieze de la începutul acestei perioade de regimul de perfecționare activă, regim care ar exclude orice prejudiciu suferit de către Comunitate. Comisia arată astfel că această teză nu se întemeiază decât pe o considerație pur ipotetică și insistă asupra faptului că condițiile de acordare a regimului de perfecționare activă, prevăzut la articolele 114-129 din Codul vamal, diferă profund de cele ale regimului destinației finale. Comisia adaugă că, în orice caz, era exclusă, la momentul faptelor, acordarea unei autorizații retroactive în temeiul regimului de perfecționare activă. Aceasta consideră, în consecință, că Regatul Danemarcei nu se poate limita la a susține, pentru a evita răspunderea, că întreprinderea importatoare ar fi putut beneficia de regimul menționat începând cu 1 ianuarie 1994.

28 Regatul Danemarcei admite că autoritățile vamale s-au întemeiat pe o interpretare eronată a reglementării pertinente atunci când au acordat beneficiul regimului destinației finale întreprinderii importatoare. În pofida acestei erori, acest stat membru consideră că prezenta cauză diferă de cea în care s-a pronunțat Hotărârea Comisia/Danemarca, citată anterior, în privința unui aspect fundamental. Comunitatea nu ar fi pierdut nicio resursă din cauza erorilor săvârșite de către autoritățile daneze, în măsura în care întreprinderea importatoare putea, în orice caz, să beneficieze de o scutire de taxe în temeiul regimului de perfecționare activă.

- 29 Regatul Danemarcei amintește că, în hotărârea menționată, analiza Curții se bazează pe principiul echilibrului bugetar, în temeiul căruia veniturile insuficiente trebuie să fie compensate fie printr-o altă resursă proprie, fie printr-o adaptare a cheltuielilor (Hotărârea Comisia/Danemarca, citată anterior, punctul 54). Or, în speță, acest echilibru nu ar fi fost afectat, ceea ce Comisia însăși ar fi recunoscut. În special, Decizia 12/03 ar demonstra că nici pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie și 3 februarie 1998, nici pentru cea cuprinsă între 1 ianuarie 1994 și 31 decembrie 1997, Comunitatea nu a suferit un prejudiciu.
- 30 Regatul Danemarcei arată că întreprinderea importatoare solicitase în cursul anului 1990 să beneficieze de regimul de perfecționare activă pentru care era eligibilă. Or, atunci autoritățile vamale au invitat-o pe aceasta din urmă să solicite să beneficieze de regimul destinației finale, pe baza unei interpretări eronate a dispozițiilor legale pertinente. Chiar dacă regimul destinației finale și cel de perfecționare activă diferă, nu este mai puțin adevărat, potrivit acestui stat membru, că, pentru întreprinderea importatoare, scutirea de taxe era în orice caz dobândită.
- 31 În astfel de împrejurări, întrucât eroarea comisă de către autoritățile vamale a rămas fără incidență asupra bugetului Comunității, Regatul Danemarcei consideră că și-a îndeplinit obligațiile.

Aprecierea Curții

- 32 Statele membre sunt obligate să constate dreptul Comunităților asupra resurselor proprii din momentul în care autoritățile vamale ale acestora dispun de elementele necesare și, prin urmare, sunt în măsură să calculeze valoarea taxelor care rezultă

dintr-o datorie vamală și să determine debitorul, indiferent dacă criteriile pentru aplicarea articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal sunt îndeplinite și, prin urmare, dacă se poate sau nu să se procedeze la o înscriere în evidența contabilă și la o recuperare ulterioară a taxelor vamale respective. În aceste condiții, un stat membru care nu constată dreptul Comunităților cu privire la resursele proprii și nu pune la dispoziția Comisiei valoarea corespunzătoare a acestora, fără ca una dintre condițiile prevăzute la articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1552/89 să fie întrunită, nu își îndeplinește obligațiile care îi revin în temeiul dreptului comunitar și în special în temeiul articolelor 2 și 8 din Decizia 94/728 (Hotărârea Comisia/Danemarca, citată anterior, punctul 68).

33 În speță, este stabilit faptul că autoritățile daneze au omis să colecteze taxele de import datorate pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie 1994 și 31 decembrie 1997 din cauza unei erori care le este imputabilă. Această eroare le-a determinat să nu procedeze la înscrierea în evidența contabilă și la recuperarea ulterioară a respectivelor taxe, în conformitate cu dispozițiile articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal.

34 În măsura în care s-a constatat astfel ulterior că una dintre condițiile stabilite pentru acordarea regimului destinației finale nu era îndeplinită, articolul 204 alineatul (2) din Codul vamal stabilește nașterea datoriei vamale a întreprinderii importatoare la momentul la care marfa a fost plasată sub acest regim. După revocarea, începând cu data de 31 decembrie 1997, a autorizației care îi fusese acordată în cursul anului 1990 în temeiul regimului respectiv, întreprinderea importatoare nu putea să obțină în mod retroactiv o autorizație în temeiul regimului de perfecționare activă. În consecință, este lipsit de relevanță dacă, în anul 1990, această întreprindere ar fi putut să îndeplinească cerințele necesare pentru obținerea unei autorizații în temeiul acestui din urmă regim și, în cazul unui răspuns afirmativ, dacă Comunitatea ar fi fost îndreptățită să obțină punerea la dispoziție de resurse proprii în lipsa oricărei atingeri aduse intereselor sale financiare.

- 35 În orice caz, este important de amintit în această privință că nerespectarea unei obligații impuse printr-o normă de drept comunitar constituie prin ea însăși o neîndeplinire a obligațiilor care revin statului membru, iar faptul că această nerespectare nu a determinat consecințe negative este lipsit de relevanță (Hotărârea din 11 aprilie 1978, Comisia/Țările de Jos, 95/77, Rec., p. 863, punctul 13, Hotărârea din 27 noiembrie 1990, Comisia/Italia, C-209/88, Rec., p. I-4313, punctul 14, și Hotărârea din 1 februarie 2001, Comisia/Franța, C-333/99, Rec., p. I-1025, punctul 37).
- 36 În ceea ce privește articolul 10 CE, de asemenea invocat de către Comisie, nu se poate constata o neîndeplinire a obligațiilor generale conținute în dispozițiile acestui articol distinctă față de neîndeplinirea deja constatată a obligațiilor comunitare mai specifice care îi revineau Regatului Danemarcei în special în temeiul articolelor 2 și 8 din Decizia 94/728.
- 37 În consecință, trebuie să se constate că, prin faptul că nu a pus la dispoziția Comisiei resurse proprii în valoare de 18 687 475 DKK majorate cu dobânzi de întârziere calculate începând cu data de 27 iulie 2000, Regatul Danemarcei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dreptului comunitar, în special în temeiul articolelor 2 și 8 din Decizia 94/728.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 38 Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a solicitat obligarea Regatului Danemarcei la plata cheltuielilor de judecată, iar Regatul Danemarcei a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară și hotărăște:

- 1) Prin faptul că nu a pus la dispoziția Comisiei Comunităților Europene resurse proprii în valoare de 18 687 475 DKK majorate cu dobânzi de întârziere calculate începând cu data de 27 iulie 2000, Regatul Danemarcei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dreptului comunitar, în special în temeiul articolelor 2 și 8 din Decizia 94/728/CE, Euratom a Consiliului din 31 octombrie 1994 privind sistemul de resurse proprii al Comunităților Europene.**
- 2) Obligă Regatul Danemarcei la plata cheltuielilor de judecată.**

Semnături